

Pirkei Avos Lox & Learn
Beis Hillel and Beis Shammai: The Absent Mishna

Sponsored by Jake and Karen Afilevitz in memory of Jake's Beloved Parents,
and Karen's brother
& לאה בת אברהם ז"ל & אבא ז"ל
בן שמעון דב ז"ל

1) Lawrence Schiffman, From Text to Tradition: A History of Second Temple & Rabbinic Judaism, Ktav Publishing House, Hoboken, NJ, 1991, p105-106

From the accounts available to us, it appears that the Pharisees were divided over one of the most burning issues of the period. Some advocated an accommodationist policy toward the government, so long as it allowed them to practice Jewish traditions in the manner required by the Pharisaic view. Others maintained that no government was acceptable, whether controlled by non-Jews or by nonobservant Jews, so long as it was not built on the Pharisaic notion of Torah observance, and they called upon their compatriots to rise in revolt. This dispute can be traced throughout the history of Pharisaism and continued in Rabbinic Judaism, becoming central in the two Jewish revolts against Rome.

2) Bavli Shabbos 15a

Hillel and Simeon [his son], Gamaliel and Simeon wielded their Patriarchate during one hundred years of the Temple's existence	התניא: הלל ושמעון גמליאל ושמעון נהגו נשיאותן בפני הבית מאה שנה
--	--

(3) רש"י מסכת שבת דף טו עמוד א
הלל ושמעון - רבן שמעון בנו של הלל היה.

(4) תוספתא מסכת חגיגה פרק ב - משרבו תלמידי שמיי והלל שלא שימשו כל צרכן הרבו מחלוקות בישראל ונעשו שתי תורות

5) Mishna Shabbos 1:4

AND THESE ARE OF THE HALACHOTH WHICH THEY STATED IN THE UPPER CHAMBER OF HANANIAH B. HEZEKIAH B. GARON, WHEN THEY WENT UP TO VISIT HIM. THEY TOOK A COUNT, AND BETH SHAMMAI OUTNUMBERED BETH HILLEL.; AND ON THAT DAY THEY ENACTED EIGHTEEN MEASURES.	[*]ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גוריון כשעלו לבקרו נמנו ורבו ב"ש על ב"ה וי"ח דברים גזרו בו ביום :
---	--

(6) תלמוד ירושלמי מסכת שבת פרק א - אותו היום היה קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל... תנא ר' יהושע אונייא תלמידי ב"ש עמדו להן מלמטה והיו הורגין בתלמידי ב"ה. תני ששה מהן עלו והשאר עמדו עליהן בחרבות וברמחים

(7) הלכות ארץ ישראל מן הגניזה

בשמונה בשבט נהרגו שלשים ושישה
צדיקים בעי כשלושה ועשרין בו נפלה ארץ ישי
ברעש. בארבעה באדר נפלה מחלוקת בין תלמידי
שמי והלל ואבד מהן הרבה. בחמשה בו נהרג
פפוס ולולינוס. בשבעה בו נאסף רבינו משה
זכר צדיק לברכה. כרוך יי לעולם אמן ואמן.

8) Shulchan Aruch 580:1-2

סעיף א - אלו הימים שאירעו בהם צרות לאבותינו וראוי להתענות בהם; ואף על פי שמקצתם בראש חדש, יש מי שאומר שיתענו בו וטוב שלא להשלים בראש חדש
סעיף ב - באחד בניסן מתו בני אהרן; בעשרה בו מתה מרים ונסתלק הבאר; בכ"ו בו מת יהושע בן נון, בעשרה באייר מת עלי הכהן ושני בניו, ונשבה ארון ה'; בכ"ח בו מת שמואל הנביא; בכ"ג בסיון בטלו הביכורים מלעלות לירושלים בימי ירבעם בן נבט; בכ"ה בו נהרג רשב"ג ורבי ישמעאל ור' חנינא סגן הכהנים; בכ"ז בו נשרף רבי חנינא בן תרדיון וספר תורה עמו; באחד באב מת אהרן הכהן; ב"ח בו כבה נר מערבי בימי אחז. ב"ז באלול מתו מוציא דבת הארץ; בה' בתשרי מתו עשרים איש מישראל ונחבש רבי עקיבא; בז' בו נגזרה גזרה על אבותינו שימותו בחרב וברעב ובדבר, מפני מעשה העגל; בז' במרחשון עוורו עיני צדקיהו ושחטו בניו לעיניו; בכ"ח בכסליו שרף יהויקים המגילה שכתב ברוך מפי ירמיהו; בשמונה בטבת נכתבה התורה יונית בימי תלמי המלך והיה חשך בעולם שלשה ימים; ובט' בו לא נודע איזו היא הצרה שאירע בו; בה' בשבט מתו הזקנים שהיו בימי יהושע; בכ"ג בו נתקבצו כל ישראל על שבט בנימין על ענין פלגש בגבעה; בז' באדר מת משה רבינו ע"ה; בט' בו נחלקו בית שמאי ובית הלל.

9) לבוש אורח חיים סימן תקפ - בט' בו נחלקו בית שמאי ובית הלל זה על זה, והואיל ונפלה מחלוקת בין חכמי ישראל אע"פ שמחלוקתם לשם שמים היא, מ"מ נעשית התורה ח"ו כשתי תורות שזה אוסר וזה מתיר וזה מטמא וזה מטהר ואין יודעין שום דין על בריו, הרי הוא כיום צרה ומתענין בו.

10) אליה רבה סימן תקפ - בט' בו נחלקו וכו'. ונהרגו ג' אלפים מן התלמידים

11) From Text to Tradition, p. 148-149

- “The early procurators seemed to govern wisely and peacefully. With the appointment of Pontius Pilate (26–36 C.E.), the procurator who executed Jesus, conflict and bloodshed began. From that point on relations deteriorated for a number of reasons- Roman insensitivity to Jewish religious requirements, high taxes, the stationing of troops in Jerusalem, and the rising messianic yearnings of the Jews. Problems escalated during the reign of the emperor Caligula (37–41 C.E.), who demanded that the Jews erect an image of him in the Temple. His timely death prevented a tragic and violent confrontation between Rome and the Jewish people.
- Soon after his accession as emperor in 41 B.C.E., Claudius (41–54) C.E. appointed Agrippa I, the grandson of Herod and Mariamme, as king of the entire Land of Israel. From 41 to 44 Judea was no longer a province but functioned again as a kingdom. Agrippa loved his people and their ancestral way of life, and sought, within the limits imposed on client states by the Roman Empire, to renew the ancient glory of Israel. He enjoyed widespread support among the Jews, who gave him the same respect and devotion they had given the Hasmoneans, but the non-Jewish residents of the land were arrayed against him.
- When Agrippa unexpectedly died, the Romans judged his son too young to succeed him and returned Judea to procuratorial rule. From this point on, there was constant strife between the procurators and their Jewish subjects. The Roman officials displayed little concern either for Judaism and its dictates or for the economic well-being of the country. Economic decline proceeded quickly, as did the activities of the growing rebel factions. Anarchy was fast approaching, and soon the nation would be aflame with rebellion and then destruction.”

12) Bavli Shabbos 13b

<p>Our Rabbis taught: Who wrote Megillath Ta'anith? Said they, Hananiah b. Hezekiah and his companions, who cherished their troubles. R. Simeon b. Gamaliel observed: We too cherish our troubles, but what can we do? For if we come to write [them down], we are inadequate</p>	<p>תנו רבנן: מי כתב מגילת תענית? אמרו: חנניה בן חזקיה וסיעתו, שהיו מחבבין את הצרות. אמר רבן שמעון בן גמליאל: אף אנו מחבבין את הצרות, אבל מה נעשה, שאם באנו לכתוב - אין אנו מספיקין</p>
---	--

13) Megillas Taanis

On the Twenty-second of it [Sevat] the abomination that the hated one wished to bring to the Temple was annulled – it is forbidden to eulogize.

בְּעֶשְׂרִין וּתְרִין בַּהּ בְּטֻלַת עֲבֹדַת דָּאָמֵר
 סְנֵאָה לְהִתְתָּאָה לְהִיבְלָא, דְּלֹא לְמַסְפֵּד.

14) מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה ז - זכור ושמור, זכור מלפניו ושמור מלאחריו, מכאן אמרו מוסיפין מחול על הקדש, משל לזאב שהוא טורד מלפניו ומלאחריו. אלעזר בן חנניה בן חזקיה בן חנניה בן גרון אומר, זכור את יום השבת לקדשו, תהא זוכרו מאחד בשבת, שאם יתמנה לך מנה יפה תהא מתקנו לשם שבת.

15) Flavius Josephus, Jewish War

And at this time it was that some of those that principally excited the people to go to war made an assault upon a certain fortress called Masada. They took it by treachery, and slew the Romans that were there, and put others of their own party to keep it. At the same time **Eleazar, the son of Ananias the high priest, a very bold youth, who was at that time governor of the temple, persuaded those that officiated in the Divine service to receive no gift or sacrifice for any foreigner.** And this was the true beginning of our war with the Romans; for they rejected the sacrifice of Caesar on this account; and when many of the high priests and principal men besought them not to omit the sacrifice, which it was customary for them to offer for their princes, they would not be prevailed upon. These relied much upon their multitude, for the most flourishing part of the innovators assisted them; but they had the chief regard to Eleazar, the governor of the temple.